Η Υπαπαντή του Κυρίου (Αρχιμ. Ζαχαρίας Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Φεβρουαρίου, 2023

Εἶναι γιὰ μένα χαρὰ πού βρίσκομαι πάλι ἀνάμεσά σας καί συλλειτουργῶ μαζί σας. Εἶναι πολὺ σημαντικὸ πού ὁρίσθηκε ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας σήμερα, τὴν **ἡμέρα τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς**, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ στὴν πραγματικότητα τὴν **ἑορτή τῆς βασιλικῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ**. Ἡ «παράσταση» τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ ἡ ἱερουργία τῆς σωτηρίας μας, ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ. Τὴν τελευταία φορὰ πού μὲ προσκαλέσατε στὸ συνέδριο τῶν κληρικῶν σας, μιλήσαμε γιὰ τὴ διπλὴ παράσταση τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. **Ὁ Χριστὸς δικαίωσε τοὺς ἀνθρώπους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ἀληθινὸ καὶ τέλειο ὑπόδειγμά Του**. **Καὶ ἐμεῖς ἂν τὸ ἀκολουθήσουμε, ὄχι ἁπλῶς δὲν θὰ καταισχυνθοῦμε ποτέ, ἀλλά θὰ γίνουμε δεκτοὶ ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα ὡς υἱοί Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς δικαίωσε ἐπίσης τὸν Θεὸ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, διότι μᾶς ἀγάπησε εἰς τέλος, ἕως θανάτου, καί μὲ αὐτό τὸν τρόπο ἐργάσθηκε τὴ σωτηρία μας.** Ἀλλὰ ἡ παράστασή Του συνιστᾶ ἀκόμη τὴν ἔναρξη τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἱερωσύνης Του, γεγονὸς πολὺ σημαντικὸ γιὰ μᾶς πού μετέχουμε σὲ αὐτήν. Ὑπάρχει μία μόνο ἱερωσύνη, τὸ βασίλειο ἱεράτευμα τοῦ Κυρίου, πού εἶναι κλῆρος ὅλων τῶν χριστιανῶν· ἐμεῖς ὅμως, ὡς χειροτονημένοι ἱερεῖς, ἔχουμε διπλὴ μετοχή.

Θὰ ἤθελα νὰ σταθῶ γιὰ λίγο σὲ ἐκείνους τούς **δύο ἀνθρώπους πού ἦταν στὸν ναὸ καὶ ὑποδέχθηκαν τὸν Χριστό:** τὸν **ἅγιο Συμεών**, ἄνθρωπο «δίκαιο καὶ εὐλαβῆ», ὅπως τὸν περιγράφει ἡ Γραφή, καὶ τὴν **προφήτιδα Ἄννα**. Καί οἱ δύο ἦταν περασμένης ἡλικίας, ἀλλά διατηροῦσαν στὴν καρδιὰ τους πολὺ ἰσχυρὴ τὴν προσδοκία γιὰ τὴν ἐπερχόμενη λύτρωση, προσμένοντας τὴν ἄφθαρτη «*παράκληση τοῦ Ἰσραήλ*», πού ἦταν ὁ Χριστὸς (Λουκ. 2, 25). αὐτό σημαίνει ὅτι ἀναζωπύρωναν μέσα στὴν καρδιὰ τους ἀδιάλειπτα τὸ προφητικὸ χάρισμα, ἔχοντας γίνει μέτοχοι τοῦ προφητικοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱερωσύνη εἶναι ἐπίσης προφητικὸ χάρισμα, τὸ ὁποῖο ὀφείλουμε νὰ ἀνανεώνουμε μέσα μας συνεχῶς, γιὰ νὰ τὸ κρατήσουμε ζωντανὸ μέχρι τέλους. Καὶ αὐτό ἐξασφαλίζεται, ἂν πάντοτε διαφυλάττουμε ζέουσα στὴν καρδιά μας τὴν ἄφθαρτη παράκληση τοῦ Θεοῦ. Καὶ **ὅταν ἡ παρηγοριὰ αὐτή ἀφθονεῖ στὴν καρδιά, μποροῦμε νὰ παρηγοροῦμε ἄλλους, τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ**, πού προσέρχεται σέ μᾶς. Οἱ δύο αὐτοί ἄνθρωποι, ὁ Συμεὼν καί ἡ Ἄννα, ἀποτελοῦν παραδείγματα ἀνθρώπων,

οἱ ὁποῖοι μὲ προφητικὸ τρόπο ἔλαβαν μερίδα ἀπὸ τὸ βασίλειο ἱεράτευμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ προσδοκία τους ἦταν μεγάλη. Περίμεναν τὴν παράκληση τοῦ Ἰσραήλ, ὅπως καί ἐμεῖς ἄλλωστε, ὁ λαὸς τοῦ Νέου Ἰσραήλ, **προσμένουμε τὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου**.

Ὁ Κύριος «*ἔκλινε τοὺς οὐρανούς καὶ κατέβη*», καί ἡ ἐν σαρκί ἔλευσή Του στὴ γῆ συνιστᾶ συγχρόνως τὴν **προφητεία γιὰ τὴ δεύτερη ἔλευσή Του**. Γι’ αὐτό τὸν λόγο, ὅσοι ἀγάπησαν τὴν ἐν σαρκί ἐπιφάνειά Του ζοῦν μὲ ἄσβεστη δίψα γιὰ τὴ δεύτερη ἔλευσή Του ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός Του. Δὲν ζοῦν ἁπλῶς μὲ ἔντονη προσμονή, ἀλλά τέτοιος εἶναι ὁ πόθος τους νὰ συναντήσουν τὸν Κύριο, πού μᾶλλον σπεύδουν πρὸς αὐτήν.

Ὅταν ὁ Κύριος ἦλθε, ἀποτέλεσε τὸ ἀντιλεγόμενο «σημεῖο» τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλες τὶς ἐρχόμενες γενεές, ὅπως λέει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο (Λουκ. 2, 34). Δηλαδή, **δὲν χωρεῖ οὐδετερότητα στὴ στάση μας ἀπέναντί Του**. Συνεπῶς, ἂν παραδοθοῦμε σὲ Αὐτόν μὲ ταπεινὴ ἀγάπη, θὰ μᾶς σκεπάσει ἁπλώνοντας πάνω μας τὴ μεσσιανική Του ἐξουσία. Θὰ Τὸν φέρουμε μέσα μας ψάλλοντας ἐπινίκιο ὕμνο, ὅπως ἔκανε ὁ δίκαιος πρεσβύτης Συμεών. Ἂν ὅμως ἐπιτρέψουμε στὰ μακρὰ ἔτη τῆς ζωῆς μας νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὶς καρδιές μας τὴν ἐλπίδα μιᾶς τόσο μεγαλειώδους ἀπολυτρώσεως, θὰ καταλήξουμε σὲ τραγικὸ ναυάγιο. **Ἂν ἡ αἰωνιότητα πάψει νὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀποκλειστικὴ καὶ μοναδικὴ ἔμπνευσή μας, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὁποίας ἡ ἐπίγεια ὕπαρξή μας πραγματώνεται ἐπάξια, θὰ συμμορφωθοῦμε ἀναπόφευκτα μὲ τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα τοῦ πεπτωκότος κόσμου πού μᾶς περιβάλλει. Σὲ αὐτό ἔγκειται φυσικὰ καὶ ἡ τραγωδία τῆς ἀνθρωπότητας.**

Ὁ Κύριός μας ἐμπιστεύθηκε ἱερὴ παρακαταθήκη, τὴν ὁποία φυλάσσουμε μὲ πίστη, καί περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς νὰ τοῦ τὴν παρουσιάσουμε ἀμόλυντη τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν θὰ ἔλθει πάλι νὰ κρίνει τὸν κόσμο μὲ δικαιοσύνη καὶ ἀγαθότητα. Ὅπως προαναφέραμε, δὲν χωρεῖ οὐδετερότητα στάσεως. Ἂν τοῦ παραδοθοῦμε, θὰ ψάλουμε καί ἐμεῖς ἐπινίκιο ὕμνο, ὅπως ὁ δίκαιος Συμεών, διότι**δὲν θὰ ὑπάρξει μεγαλειωδέστερη ἡμέρα ἀπὸ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία θὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο, τὸν Δεσπότη καί Λυτρωτή μας**. Ἡ μεγάλη αὐτή ἐλπίδα διατηρεῖ ζωντανὴ τὴν καρδιά μας, παρὰ τὰ παθήματα τῆς ἱερωσύνης. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι **εἴμαστε μέτοχοι τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ καί ὅτι ἡ ἱερωσύνη Του στὸν κόσμο αὐτό ἦταν διακονία ὀδύνης καὶ παθημάτων**. Γι’ αὐτό ἂς μὴν ἐπιτρέψουμε στὸν ἑαυτό μας νὰ ὀλιγοψυχήσει στὶς δοκιμασίες καί στὶς θλίψεις, ἀλλά μᾶλλον ἂς ἀνανεώνουμε τὴν προσδοκία μας μέσῳ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας. Τότε τὸ χάρισμα πού μᾶς ἀπένειμε ὁ Κύριος κατὰ τὴ χειροτονία μας θὰ ἀναζωογονεῖ συνεχῶς τὴν καρδιά μας καὶ θὰ τὴν ἑδραιώνει σταθερὰ στὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν.

Ὁ κόσμος στὸν ὁποῖο ζοῦμε τώρα, ὅσο ὄμορφος καὶ ἑλκυστικὸς καὶ ἂν εἶναι, ὁμοιάζει μὲ παραπέτασμα πού μᾶς χωρίζει τόσο ἀπὸ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ σκότους. Ὑπάρχουν ὡστόσο φορές, πού ἡ σκιὰ ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ σκότους ἁπλώνεται πάνω μας ἀπειλητικά. Ἄλλοτε πάλι δεχόμαστε τὶς λαμπερὲς ἀκτίνες τῆς Βασιλείας τοῦ Φωτός, οἱ ὁποῖες μᾶς παρηγοροῦν καὶ μᾶς συντηροῦν. **Ὀφείλουμε ἁπλῶς νὰ φυλάξουμε τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν καρδιά μας**, οὕτως ὥστε νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ σταθοῦμε ἀκλόνητοι τὴν ἡμέρα ἐκείνη πού ὁ Κύριος θὰ σαλεύσει οὐρανό καὶ γῆ. **Τότε ὅλα τὰ κτιστὰ θὰ παρέλθουν**, καὶ μόνο ὅσα σφραγίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἄκτιστη χάρη τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως θὰ παραμείνουν αἰώνια.

Ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος Του ὁ Κύριος εἶπε: «*Νῦν κρίσις ἐστί τοῦ κόσμου τούτου*» (Ἰωάν 12, 31). Καθὼς κρεμόταν πάνω στὸν Σταυρό, ὁ κόσμος πράγματι κρινόταν. Ἐκεῖνος σιωποῦσε, ἀλλά ὅλη ἡ κτίση Τοῦ δάνεισε τὴ φωνή της. Γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἥλιος σκοτίσθηκε, οἱ πέτρες ράγισαν καὶ τὰ μνημεῖα τῶν κεκοιμημένων ἀνοίχθηκαν. Καί ὅλοι οἱ παρόντες, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν τὸ φῶς τῆς χάριτός Του στὴν καρδιά τους, «*τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον*». Δέν μποροῦσαν νὰ ἀντέξουν τὴ σκηνὴ τῆς Σταυρώσεώς Του. Οἱ μοναδικοὶ δύο ἄνθρωποι, πού ἀποδείχθηκαν ἱκανοὶ νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τοῦ Σταυροῦ, ἦταν ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Διότι **Αὐτὸς πού ἦταν νεκρὸς πάνω στὸν Σταυρὸ ἦταν ζωντανὸς μέσα στὶς καρδιές τους, καὶ Αὐτός ἦταν πού τοὺς ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ στέκονται ἀσάλευτοι τὴ φοβερὴ ἐκείνη ὥρα**, παρόλο πού ἀσφαλῶς ἦταν βυθισμένοι σὲ μεγάλη ὀδύνη.

Ἂν καί ἐμεῖς ἀγαπήσαμε τὴν πρώτη ἐπιφάνεια τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποθησαυρίζουμε τὸ χάρισμα πού μᾶς χορηγήθηκε, θαυμαστὸ φῶς θὰ λάμψει στὶς καρδιὲς μας ἐμπνέοντας τὴν ἐλπίδα καί προσδοκία τῆς δευτέρας ἐλεύσεώς Του. Τὸ φῶς αὐτό, ἀκόμη καί ἂν φαίνεται τώρα ἀμυδρό, θὰ ἀποβεῖ θυρίδα γιὰ τὴν ἀτελεύτητη Βασιλεία τοῦ Φωτός, ὅταν ὁ Κύριος ξαναέλθει ἐν δόξῃ. Καὶ τότε, μαζὶ μὲ ὅλους τούς Ἁγίους καὶ τὸν δίκαιο Συμεών, θὰ ψάλουμε τὸν ἐπινίκιο ὕμνο: «*Εὐλογημένος ὁ ἐλθών καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἐν Ὀνόματι Κυρίου*». Ἀμήν.

(Πηγή: kirigmata.blogspot.com*)*